Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

28

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

HOERA 't is
VACANTIE!

Wilhelmus van Nassouwe
Ben ick van Duytschen bloet
Het Vaderlandt ghetrouwe
Blyf ick tot in den doot!
Een Prince van Orangiën
Ben ick vrij onverveert,
Den Coninck van Hispangiën
Heb ick altijd gheëert.

In Godes vrees te leven
+Heb ick altijt getracht,
Daarom ben ick verdreven
van landt en luyd gebracht
:Maar God zal mij regeren
als een goed instrument,
Dat ick zal wederkeeren
In mijnen regiment

Mijn schilt ende betrouwen
Syt Ghy, o Godt, mijn Heer!
Op U so wil ick bouwen,
Verlaet mij nimmer meer
Dat ick doch vroom mach blij-
ven U dienaer t'aller stondt,
De tyrany verdrijven,
Die mij mijn hert
doorwont.

Op 10 Juli 1584 werd in het Prinsenhof, te Delft, Willem van Oranje vermoord. Ter nagedachtenis van hem, die reeds tijdens zijn leven Vader des Vaderlands genoemd werd, publiceren we hier het Wilhelmus waarin hij verheerlijkt wordt.

ONZE BRIEVENBUS

Patrick Miessant, Tielt. — Hartelijk dank voor je brief. Om een club te stichten moet je beginnen met lid te worden van de grote familie. De voorwaarden, die reeds zo dikwijls in ons blad verschenen, werden je opgezonden. Op iedere lidkaart staat het reglement gedrukt dat door ieder lid moet worden in ere gehouden.

Maria Horten, Widooie. — Het album werd je opgezonden en wij hopen dat je het in goede orde ontving. Beste groeten ook aan al je vriendinnen, lezeressen van ons blad!

Hedwig Speliers, Diksmuide. — Het album werd je opgezonden en ik hoop, dat je er tijdens de vacantie veel plezier aan beleeft. Groeten aan alle vrienden en aan allen een « prettig verlof »!

HET EIGENAARDIG GEVAL VAN MIJNHEER VAN MEYLBEKE

Een geleerde verdwijnt... als men hem weervindt heeft hij het geheugen verloren! Waar is zijn beroemd serum gebleven? Een mysterie... Een avontuur... Dit boeiend tekenverhaal verschijnt weldra in KUIFJE!

Pierre Demol, Zuun. — In « Kuifje » nr 13 van dit jaar staat op blz. 2 heel klaar en duidelijk uitgelegd hoe je de geheime boodschappen moet oplossen. Studeer er maar eens flink aan, ik ben er van overtuigd dat het zal lukken.

Stany Gilissen, Hasselt. — Alleen de lezers die rechtstreeks bij ons geabonneerd zijn ontvangen hun lidkaart gratis. De anderen betalen 10 frs. Ik heet je reeds bij voorbaat welkom, daar ik er van overtuigd ben dat je onze club alle eer zult aandoen en dat we nog vele jaren trouwe vrienden zullen blijven.

KUIFJE (weeksblad). *Redaktie, Publiciteit:* Lombaardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. 1909.16 *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij:* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
KUIFJE-HOLLAND — Goudse Singel 76-80 Rotterdam. Tel. 29502 (vijf lijnen). Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3.50 per kwartaal.

KUIFJE MET VERLOF!

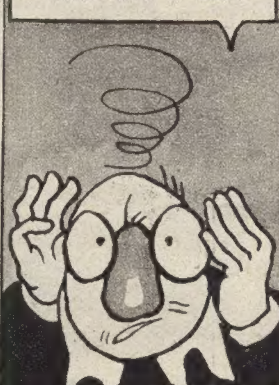
Wil je KUIFJE tijdens je verlof regelmatig ontvangen, lees dit bericht :

1. De abonné's delen ons naam, adres en abonnementsnummer mede evenals het JUISTE VERLOFADRES en data van begin en einde van de verlofperiode aldaar.
2. Indien je niet geabonneerd bent en KUIFJE regelmatig wenst te ontvangen, geef ons dan het adres waar je verlof doorbrengt evenals **6 frs. in postzegels**, voor ieder nummer dat je wil ontvangen.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

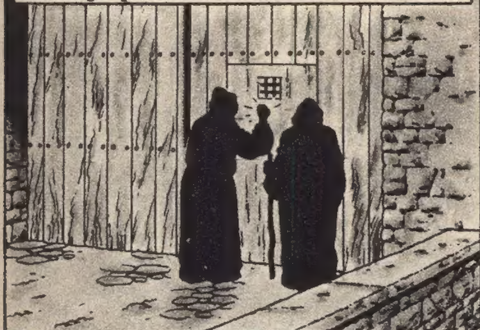
DOOR BOB DE MOOR

Sterke Jan is aan het hoofd van de soldaten van de heer van Kessel, vertrokken om het leger van Karel de Stoute te vervoegen. Steenardt, een aan lager wal geraakt ridder dringt intussen het kasteel binnen.

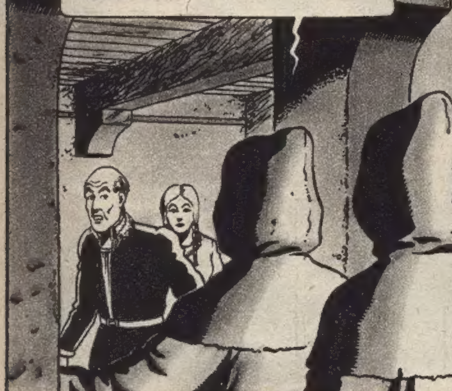

(Wordt voortgezet.)

Piloot

WANNEER de appelbloesem door de warme lentewind wordt meegevoerd en de lucht parfumeert, is de tijd van de zweefvluchten aangebroken.

— Daar ligt het veld, zei onze gids toen we de grote steenweg van Namen naar Nijvel afreden en een aardeweg insloegen. Het was een uitgestrekt plein met grote loodsen, een toren met een windwijzer en daarboven de stralende zon. Plotseling kwam er een witte vogel met een sierlijke boog uit de lucht en plaatste zich licht en gemakkelijk vlak vóór een loods.

— Dat is een « Schweizer », zei onze gids. Wim, daarmee mag jij de hoogte in !

Wim keek met grote ogen naar het plein en het crème- en oranjekleurig zweefvliegtuig, doch zei niets. Er was te veel te kijken en hij bereidde zich ook voor op het grote ogenblik ! Wim was immers naar Temploux gekomen om er voor enkele weken te blijven en er te leren vliegen.

Een magere man met gebruind gezicht, gekleed in een over-all en met een baskische muts schuin op het hoofd geplakt, bekeek de vijftienjarige Wim van onder tot boven.

— Je wilt dus vliegen, kerel ?

Die magere man is Papa Evrard. Hij bekijkt de nieuwelingen, die aan zijn zorgen worden toevertrouwd, altijd met kritische blikken en zijn scherpe opmerkingen jagen de beginnelingen soms de schrik op het lijf. Maar Papa Evrard weet wat zweefvliegen is en leert het zijn jongens heel kundig.

— Heel de gamma van acrobatieën kun je uitvoeren met je stuurknuppel, binnen een cirkel niet groter dan een servietteting. Het is dus onnodig er aan te duwen of te trekken alsof je het hele toestel wou uit mekaar halen !

Dat is Wim's eerste les. Hij knikt « ja » en « neen » en denkt dat hij het begrepen heeft.

Daarna moet Wim plaats nemen in de pilootzetel. Aan de andere kant van het veld, merkt hij een camion die het zweefvliegtuig zal helpen opstijgen. De kabel met windas die van de camion naar het toestel loopt is strak gespannen op plotseling stijgt het vliegtuig naar omhoog. Wim heeft op slag alle lessen vergeten; hij hangt onderst boven in de lucht en heeft zich aan de stuurknuppel vastgeklemd. Gelukkig zit Papa Evrard achter hem die met een monkellochje het vliegtuig recht trekt en de kabel losgooit, want ze zijn op de gewenste hoogte gekomen.

— Wim, zet je oren open...

Wim neemt de stuurknuppel, zet zijn voeten op de pedalen en het toestel gehoorzaamt. Ze zweven in de kalme lucht. 't Lijkt wel of ze niet bewegen, maar de wind fluit zacht tegen de wanden van de romp en de wijzer van de snelheidsmeter wijst 80. Tachtig kilometer per uur en toch is het net alsof de « Schweizer » onbeweeglijk aan een draad in de lucht hangt.

Papa Evrard draait het toestel in de wind en landt zonder schokken of stoten, gelijk een blad dat van de boom op een grasperk dwarrelt. De vlucht duurde van honderd twintig tot driehonderd sekonden. Niet lang dus, maar lang genoeg om Wim te doen blakeren van geestdrift. Hij is dadelijk gereed om opnieuw op te stijgen.

De eerste vijftien vluchten wordt het zweefvliegtuig door een kabel en windas aan een camion gekoppeld en de hoogte in geslingerd, daarna volgen de vluchten waarbij het toestel door de camion een eind gesleept wordt en dan op eigen kracht stijgt. Het is Charron, de chef van de Nationale School voor Zweefvliegen, die het de jongens leert. Het opstijgen is minder bruusk en we gaan nu reeds hoger en mogen langer in de lucht blijven. Er is niet meer dan een kwartuur voorzien, maar Charron laat zich soms wel eens overhalen enkele minuten toemaat te geven !

Wim staart net als Papa Evrard naar de hemel om de cumuluswolken te ontdekken.

« Haha, ginds zal ik wel een lekker windje vinden om hoger te stijgen », denkt hij en inderdaad schiet het zweefvliegtuig tot op een hoogte van vijftien honderd meter ! Twee duizend uren vlucht staan er reeds op Wim's boekje...

in twee weken!

... en tussen vijftien honderd en twee duizend meter hoog voelt hij zich zo vrij en blij als een vogel. 't Kost altijd moeite Wim op tijd naar beneden te krijgen.

— Twee duizend meter? Mooi zo! Ik leg me lekker in de zetel en je mag doen wat je wil!

Voor de eerste keer mag Wim zijn toestel alleen besturen. Eerst doet hij het een beetje aarzelend, maar dan waagt hij reeds een S te maken... Oef... hij voelt dat het toestel zakt en kan niet meer opnieuw hoger geraken. Gelukkig zit de meester er nog bij om zijn fouten te verbeteren.

Wanneer ze weer beneden zijn, voelt Wim dat het niet lang meer zal duren vooraleer hij het alleen kan bolwerken.

Voor het eerst alleen

Twintig dagen oefent Wim nu reeds en de lijst van de afgelegde vluchten wordt steeds langer. Hij droomt er van eindelijk alleen te mogen opstijgen...

De volgende Zondag wordt er een « Grummau » op het vliegveld getrokken, de kabel wordt vastgemaakt en alles in gereedheid gebracht voor de start.

— Vooruit, Wim, ga maar alleen!

— Ik?

— Voor de drommel wie anders!

— Stijg hoog genoeg, richt je op de kerktoren en vlieg zo mogelijk in rechte lijn. En maak geen stukken als je landt!

— Eindelijk is het lang verwachte ogenblik daar, maar hij voelt zich toch niet helemaal gerust. Maar kom, vijfhonderd meter rechte vlucht is immers niets! Een peulschilletje! Het zelfvertrouwen keert weer en meteen denkt onze beginneling dat hij heel de wereld zal verbazen met zijn vlucht!

Daar komt natuurlijk niets van, want hij is veel te zenuwachtig en de « Grummau » stijgt en daalt, schokt en stoot. Beneden kijkt iedereen naar de tribulaties van die eerste vlucht en Wim zucht en denkt dat hij geen tweede keer zal mogen proberen. Tot overmaat van de ramp komt hij ook nog met een schok op het vliegveld neer.

— Vooruit! Opnieuw en beter, hé!

Wim stijgt een tweede keer op en nu gaat het inderdaad beter. Tijdens zijn derde vlucht kan hij reeds een mooie S maken en neerkomen in een straal van vijftig meter en haalt zijn brevetten A en B. Wim is een koning te rijk!

Niets zo mooi en interessant als een zweefvliegtuig

— Ba, cinema, spreek er me niet over, zegt Wim misprijzend! Hoe is 't mogelijk in muffe zalen te gaan zitten als heel de vrije lucht je toelacht.

Wanneer hij enkele vrije dagen heeft fietst hij naar Gent, Grimbergen, Spa, Verviers, Antwerpen om te vliegen. Soms trekt hij ook met zijn rugzak terug naar Temploux om weer met zijn oude « Grummau » of « Schweizer » op te stijgen. Dan ziet hij ook zijn leermeesters en kameraden terug. Samen staren ze dan in de lucht, luisteren naar de speciale uitzendingen van de weerberichten voor zeilvliegers en zweven vrij en onbezorgd in de lucht.

Wim kan nu een heel uur in de lucht blijven, wat reeds prachtig is! Langzaam geraakt hij tot vijf uur en krijgt de brevetten C, D en ook brevet E dat zoveel als een ereteken is! Wie brevet E behaald heeft is geen beginneling meer; die spreekt van het isothermisch vlak, van cumulus, altocumulus, stratus, cirro-stratus en nog andere wolken alsof hij zijn hele leven niets anders gehoord of gezien had. De vriendschap met zovele jonge en ook oudere zeilvliegers (er zijn mensen van vijftig die er met enthousiasme aan meedoen) is hecht en eerlijk. Op de piloten van een vliegtuig met motoren, kijken ze even misprijzend neer als matrozen van een zeilschip op de maats van een stoomboot. Dat zijn immer geen echte vliegers en geen echte zeerobben!

★

Op school kijkt Wim af en toe even door het venster naar de lucht. Hij heeft reeds heimwee naar de volgende Zondag als hij weer de stuurknuppel zal omklemmen en de wind door zijn haar zal voelen spelen.

— Dat is leven, denkt Wim, was het al maar Zondag...

Van 21 tot 29 Juli worden te Temploux de dagen van het Zweefvliegtuig gehouden. Wedstrijden over lange afstand, hoogte- en snelheidsvluchten zullen betwist worden. Op die dagen is het ook mogelijk de luchtdoop te ontvangen! Hoeveel Kuifje's lezers dromen er niet van eens piloot te worden. Dat is nu een extrakans (om met vader en oudere broers) naar Temploux te rijden... om er te leren vliegen!

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Nordmandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, een versteke-ling, komt er levend af en slaagt er in, na veel avonturen, zijn vrienden uit de handen van de Zonen van de Krokodil te red-den. Ze rijden per jeep naar de wrakstukken van het vlieg-tuig en ontmoeten twee perso-nen van verdacht allooi. Alles wordt gereed gemaakt voor een buffeljacht...

NOMOGO NEEMT AFSCHEID

DZI, die diep in het kreupelhout verborgen zat, slaakte een zucht van verlichting. De menselijke gestalte ginds, was de lucht ingeslingerd, neergesmakt en door de vluchtende buffels vertrapt...

Naast zich hoorde Dzidziri iemand schaterlachen. Het was Nomogo-Kooso wiens gezicht straalde van tevredenheid.

— Het Leeuwtje met de Vlammende Haren is slimmer dan Ngagi, de gorilla, zei hij.

Ook Laobé stak zijn hoofd uit de struiken en grinnikte vrolijk. Dzi lei hem kameraadschappelijk de arm om de schouders.

—Je hebt geen schrik gehad, hé kroezelkop ?

Laobé lachte en wees naar de bomen :

— Daar heb ik gezeten. Maar wat een kudde heb ik zien voorbijstuiven ! Wat een geweld ! Ze maakten meer lawaai dan Kulumkulu, de god der fetichen, wanneer hij boos is...

Wat was er gebeurd ? Sedert die ochtend hadden Dzidziri en zijn vrienden de karavaan gevolgd. Ze hadden de jachtvrienden heel nauwkeurig gevolgd en hadden gezien hoe prins Ephraïm zijn posten opstelde.

— Kijk, had Nomogo-Kooso toen gezegd, hij stelt je vriend, de mens-vogel, juist op in de wind van de kudde. De buffels zullen hem rieken en aanvallen...

— Dan mogen we geen tijd verliezen, had Dzi geantwoord en met hout en lompen hadden ze toen een pop gemaakt en die opgesteld dicht bij de piloot. Toen hadden ze doodstil gewacht. Alles had zich afgespeeld zoals Dzi en Nomogo voorzien hadden. Prins Ephraïm had de leider van de kudde gekwetst en met geweerschoten in de richting van Yves Larnaud gedreven...

Dzi en Nomogo hadden toen door de grote pop de aandacht van de buffels afgeleid en in niet de piloot werd in de lucht geslingerd en vertrapt maar wel de vogelschrik...

— Kom, zei Dzidziri en samen liepen ze naar Larnaud die verbaasd opkeek.

De jongen lei z'n vinger op de lippen :

— Stil ! Ben je nu overtuigd, commandant ?

— Hoe ? Waarom ?

— Heb je dan niet opgemerkt dat prins Ephraïm de buffels in uw richting heeft gedreven ?

Larnaud bekeek zijn jonge vriend en haalde de schouders op...

— Ja, ik geloof dat je gelijk hebt, Dzi. De patroon ging niet af toen ik schoot.

Dzi vertelde nu heel het gesprek dat hij de avond te voren afgeluisterd had en hoe ze de karavaan heel de weg gevolgd hadden.

— Dank je, Dzi, je hebt m'n leven nogmaals gered. Die Ephraïm zal van me horen !

— Maar, we hebben geen bewijzen !

Larnaud aarzelde. Ze hoorden Ephraïm roepen en de zwarte verkenners naderden.

— Ik maak me uit de voeten, commandant. Tracht te weten te komen wat Ephraïm en die vetgans eigenlijk in het schild voeren.

Dzidziri verdween net op tijd. Hijgend kwam Ephraïm aangelopen :

— Je bent gaaf en gezond ? Goddank ! Ik dacht...

Op dit ogenblik klonk de stem van de dikke Domingo ?

— Wel, hebben de buffels hem onschadelijk gemaakt ?

— Hij is gelukkig gered ! riep Ephraïm terug...

— Het scheelde geen haar, antwoordde Larnaud, die zijn gevoelens met moeite onderdrukte. Je geweer liet me in de steek !

— Dat is boffen ! Ik heb nochtans gezien hoe de buffels je in de lucht zwierden, zei Domingo die intussen nader gekomen was.

— Dat schijnt je erg te vervelen, mijnheer Domingo !

— Gekheid, m'n beste Larnaud ! Ik mag er niet aan denken... en zeggen dat ik je mijn beste geweer had gegeven. Een wapen dat me nog nooit in de steek liet, zei Ephraïm vlug.

— Des te beter voor u, antwoordde Larnaud.

De stemming was niet erg vriendelijk tijdens de terugkeer naar het kamp. Dzi en zijn vrienden kwamen vóór de karavaan thuis en de jongen kon Sophie met enkele woorden op de hoogte brengen van de gebeurtenissen. Het jonge meisje kreeg tranen in de ogen en murmelde :

— Yves...

— Er scheelt Yves niets !

— En die twee schelmen, Ephraïm en Domingo zijn dus...

Ze balde de vuisten en Dzi kon een glimlach niet onderdrukken toen hij antwoordde :

— Wat heb ik je gezegd ? Laat hen echter niets merken.

De jongen zette zijn plan uiteen maar Sophie bezag hem boos :

— Veinzen ligt niet in m'n natuur !

— Het moet.

En het gelukte haar werkelijk te glimlachen tegen Ephraïm en te gekscheren met Domingo. Ze schenen zozeer het hart in over dit avontuur dat Sophie, en met haar ook Yves, begon te twijfelen aan een opzet. Was het misschien geen jachtongeluk zoals er meer gebeuren ? Mocht men Ephraïm verantwoordelijk stellen voor die slechte patroon en was het werkelijk zijn schuld dat die gewonde en razende buffel Larnaud's richting uit liep ?

Dzidziri, die zijn ogen open hield, had spoedig gemerkt dat zijn vijanden opnieuw terrein wonnen. Nu goed, hij zou wachten tot Ephraïm zijn ware inzichten nog eens bloot gaf...

De volgende morgen werd het kamp opgebroken en al het materiaal op de twee wagens van Ephraïm en de amphibie-jeep van Dzidziri geladen. Ze trokken naar het Oosten en zouden, ongeveer honderd kilometer verder, aan een grote stroom komen.

Vooruit, zei Dzi, we hebben geen tijd te verliezen !

— Op de Luénya liggen mijn prauwen en die zullen u vlug in de bewoonde wereld brengen, beloofde de prins.

— Uitstekend, knikte Yves.

— Waar is Dzi ? vroeg Sophie bezorgd. Ik hoop maar dat er hem niets overkomen is...

Ephraïm lachte cynisch toen hij antwoordde :

— Dat zou me erg verwonderen ! Hij schijnt met de helm geboren en om hem te doden zou men hem ten minste op een kist dynamiet moeten zetten !

Ver was Dzidziri niet. Hij stond met Nomogo-Kooso te midden van een bosje doornstruiken met grote, gele bloemen.

— Leeuwtje met de Vlammende Haren... je vertrekt... en ik Nomogo-Kooso ben droevig. Je bent dapper, je bent moediger dan de Zonen van de Leeuw, je hebt de Zonen van de Krokodil overwonnen en wij hebben het Heilig Eiland, dank zij jou hulp, kunnen overrompelen. We zullen dit nooit vergeten.

De tovenaar was ontroerd en ook Dzi was onder de indruk. Hij had die oude Nomogo in z'n hart gesloten. Hij herinnerde zich zijn aankomst in het dorp van de Zonen van Simba en alles wat daarop gevolgd was. Hij wist wat een trouwe vriend en stevige hulp Nomogo voor hem was...

— Ik vind het zo jammer, fluisterde Dzi...

Nomogo-Kooso zat op de grond en uit de zak die steeds aan zijn zijde bengelde en hem nooit verliet, haalde hij een handvol voorwerpen : klauwen, een been, de vleugel van een vogel, zaden, enz., enz.

— Denk je dat we hier op de vlooenmarkt staan, m'n beste ?

Nomogo antwoordde niet. Hij bekeek zijn verzameling zonderlinge voorwerpen, de blauwe hemel en tekende lijnen in het zand. Eindelijk fluisterde hij :

— De gevaren zijn voor jou nog niet voorbij, Leeuwtje. Pas goed op, hou je ogen open tijdens de weg die volgt... en neem dit hier...

Hij gaf Dzi een amulet, een samengetrokken leeuwenpoot...

— Dit zal je beschermen waar je ook bent...

Ze omhelsden elkaar en dan vroeg Dzi waar Laobé mocht zijn ?

De kleine neger was nergens te vinden. Heel zeker hield hij zich ergens verborgen omdat hij opzag tegen de scheiding van z'n blanke vriend en zijn ontroering niet kon verbergen...

Dzidziri zette zich achter het stuur. Ephraïm bestuurde zelf de eerste en Domingo de tweede auto. De Oosterling wenkte met de arm en de karavaan zette zich in beweging. Geen kilometer hadden ze afgelegd of over de brousse dreunde de slag van een hevige ontploffing...

Toekomende week :

DE STEM VAN DE LEEUW

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

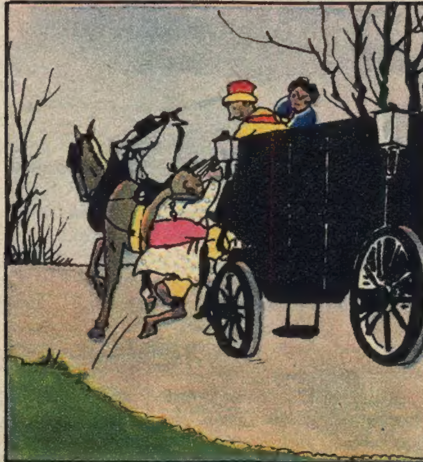
De samenzweerders hebben Hassan en Kaddoer in het gevang geworpen. Roestan redt onze vrienden. Samen zullen ze met de koets van de gendarmen trachten te vluchten...

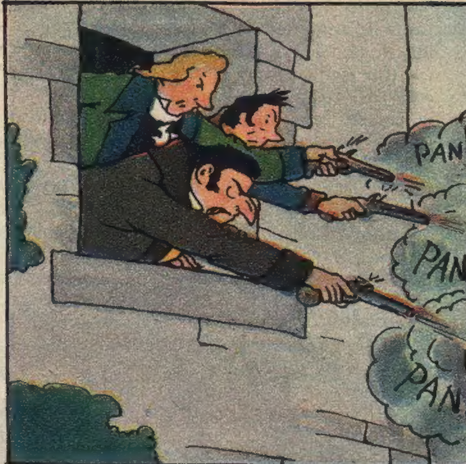

(Wordt voortgezet.)

ADMIRAAL EVERTSEN ZEILT TEGEN DE KAPERS UIT

WIJ zijn in het jaar 1635. Veilig achter zijn wal van zandhillen ligt Duinkerke, een nest van geduchte kapers. Een naam onder alle is de schrik van vredige vissers die, in vloten aaneengesloten, naar de visgronden uitzeilen: de naam Colaert, « capitan de capitanos ». Zijn Spaanse kraag is over de hele Noordzee een teken van ramp en dood.

Omstreeks Half Oogst lagen de haringvloten van Enkhuizen, Goes en Rotterdam vreedzaam aan de netten, toen snedige fregatten aan de kim opdoken, en kogels schuimspattend te midden van de vissers insloegen.

« Colaert! Colaert is daar! » De naam werd huiverend gekreten van schip tot schip. «Colaert valt ons aan!»

DOOR

Rob Ysenbrandt

De netten werden losgehakt, zeilen bijgezet om te vluchten; de moedigsten omklemden woedend hun dolken om de Duinkerkenaar in zijn huid te snijden. Maar de buizen geraakten in een onontwarbare hoop verwarde netten. Geroep, gehuil, gevloek: het baatte tot niets. De takels haperden verward, de gebinten van de kleine scheepjes kraakten onder de druk, het water stroomde binnen...

Haastig bijgedraaid, waren de konvooischepen de kapers te gemoet gezeild. De een werd in brand geschoten, de andere op de vlucht gedreven; Colaert, zoals immer in onberispelijke Spaanse kraag, besprong met man en macht de ontredderde vloot. Tachtig buizen werden in de grond geboord, zes honderd vissers als gevangenen aan boord gehaald. Dan zetten de snelle fregatten alle zeilen bij, en spoedden naar hun nest achter de duinen terug.

Zes honderd vissers gevangen, zes honderd gezinnen in rouw... Het was een verpletterend bericht. Woedend van smart en wanhoop liep de vissersbevolking te hoop: vrouwen, kinderen en verwanten van de weggevoerden stormden de straten op, beschimpten de vlagofficieren, sloegen woest aan het plunderen.

Een vloot werd uitgerust. Aan Colaert's rooftochten zou eens voor goed een einde worden gesteld. Honderd koopvaarders en zeven en twintig oorlogsschepen had hij in zijn « loopbaan » buit gemaakt: nu zou zijn hoogmoed worden gebroken. Omstreeks half Februari lag Admiraal Evertsen met drie schepen onder kapiteins Joos Bankert, Jan Vlieger, gezegd Pottebreker, en Adriaan Gloeiende-oven, onder de Engelse kust vechtgereed, op de uitkijk naar kapers. In de richting van de Vlaamse banken kruiste een vijfde schip onder Pieter Ita.

Daar geeft Evertsen, hoog gehelmd en de glimmende borstplaat aangegespt, het bevel het anker te lichten: drie Duinkerkers waren gemeld. Reeds galmden kanonschoten over 't water. Pieter Ita, alleen in een gevecht tegen de kapers gewikkeld, ging deze dadelijk te lijf, en richtte zijn boeg naar Colaert's admiraalschip. Intussen was Evertsen aangezeild. Met Pottebreker voorop, door Bankert en Gloeiende-oven gevolgd, stuurde hij recht op Colaert af, en greep hem aan, de boegspriet in zijn want. Met de voorste stukken geschut doorzeefde de Zeeuwse admiraal de kaper. Colaert, vrezend dat de Zeeuwen zouden overspringen, riep tot zijn volk:

— Want doorhaken! Anker vieren!

Zware bijlen haakten in 't want, zodat het de boegspriet loste, meteen ratelden op de voorplecht de kettingen en de ankers plonsden in de stroming neer. Evertsen's vlaggeschip, welks ankerkettingen doorgeschoten waren, dreef machteloos voorbij.

Bankert, die in zijn kielzog voer, nam nu zijn plaats in, en legde zijn schip voor Colaert's boeg. Een donderend volle laag uit al zijn stukken schoot de romp van de Duinkerkse admiraal tot splinters. Met slagzij kwam het schip ervan af, maar het zou geen volle laag meer overleven.

— Geeft U over, riep Bankert, uw schip is verloren!

Herkenbaar aan zijn zwarte puntbaard en hoge Spaanse kraag, beklom Colaert door zijn kapers omringd, de hellende voorplecht, en gilde:

— Wat biedt gij mij?

Rustig wedervoer Bankert:

— Ik vraag overgave, en biedt niets!

— Op belofte van lijfsbehoud geven wij ons over, gilde de Duinkerker hoogmoedig terug, anders zinken wij met ons schip!

De Duinkerkers wierpen hun pistolen en hartvangers overboord, en sprongen van hun zinkend schip naar Bankert over, waar zij meteen in de ijzers werden geklonken.

Middelerwijl hadden Pottebreker en Gloeiende-oven de tweede kaper aan boord gelegd. Het was de « Groene Draeck » onder bevel van Pieter Rombout. Keer op keer brulden de kartouwen, en joegen ijzeren kogels door romp en want; de « Groene Draeck» spuwde op zijn beurt vuur en vlam, en in de kruitdamp aan weerszijden lagen op de plechten roerloze pikbroeken die nooit meer zouden uitzeilen, en kreunende gewonden. Zinkend bij de voorplecht, van twee zijden tegelijk aangetast, moest de Duinkerker kwartier vragen, en op belofte van lijfshoud, gaf hij zich naar 't voorbeeld van Colaert, aan de Zeeuwen over. Grijnzend keek hij echter de derde kaper na, die, door Ita en Eversten aangevallen, dank zij een intredende windstilte werd gered. Terwijl de Zeeuwen met slappe zeilen op de stroming wegdreven, grepen de kapers naar hun riemen, en roeiden voor de neus van de Admiraal, uit het bereik van zijn kartouwen weg.

Met kronkelende wimpels aan de stengen zeilde Cornelis Evertsen Vlissingen binnen. Acht en veertig kloeke Zeeuwen waren in het gevecht gevallen, maar in zijn ruimen, in stevige ijzers geklonken, zaten meer dan twee honderd Duinkerkse kapers, onder hen de beruchte Colaert, die nooit meer vreedzame vissers zou overvallen. Van de dankbare admiraliteit ontvingen de stoere kapiteins elk een gouden keten met de draagpenning.

De BEJAARDE GLOBE-TROTTERS

vacantieverhaal door Gommaar Timmermans

En hier volgt dan weer een vertelsel, zoals alleen Gommaar Timmermans, de zoon van Félix Timmermans, die schrijven kan.

ALS met de eerste warme dagen van Mei de mensen 's avonds aan hun deur komen zitten om de voorbijgangers in 't oog te houden, was er ne groep duivenmelkers die over de zwingen en 't snot van hun duiven aan 't spreken waren.

Wanneer het gesprek op ne gegeven moment zo wat slabakte, maakte Neel Swinnen er gebruik van om zijn woordeke te placeren.

— Awel mannen, zei hij, ik ben nu ne vent van vanachter in de zestig, maar ik zou wel eens willen weten waarom dat mannen van onzen ouderdom in de congédagen den hof moeten omdoen of op de vest op een bank een pijp zitten smoren. Ik ben ekik dat goe muug, zo lijk nen ouwe pee mijn dagen te slijten. Ik ben ekik van zins tijdens den congé dezen Zomer een stuk van de wereld te zien, en als er zijn die goesting mochten hebben of krijgen om met mij mee te voyageren, dan moeten ze het maar zeggen. Met hoe meer hoe liever! Daar wierd wat over geklapt en gelachen, maar verder niet meer aan gedacht.

Toen zij veertien dagen later weer 's avonds zaten te vertellen, werden zij gestoord door veel en hevig lawaai dat uit een zijstraat kwam. Iedereen zag met ogen lijk vraagtekens naar den hoek waarachter het geknal al maar door heviger werd.

En al waren het allemaal mannen van ouderdom, het moet gezegd dat er sommigen waren die hun klak al vaster op hunnen kop zetten en hun voeten terug in hun klonen of sloeffen staken, om het bij erger worden op ne loop te kunnen zetten.

Ineens kwam van achter den hoek nen auto gedraaid. Maar dat was nu genen gewonen gelijk gij er den dag van vandaag ziet rijden, neeje, het was er ene die ontsnapt was uit een oudheidkundig museum. Het koetswerk hing wel ne meter van grond, want de wielen waren zo groot als die van een charabang. Van voren zwingelde een draaier en denderden twee gebarsten koplampen, die op de schuddende slijkweerders gevezen waren. De voorruit rinkinkelde, de deuren klapperden, de moteur knalde en de claxon begon dan nog te huilen lijk ne kleine met de kinkhoest. En achter een te klein stuur en een bos rem- en versnellingsknuppels, pronkte Neel als eigenaar!

Ieder voelde zijn haren te berge rijze als ze hem daar zo lijk een voorwereldlijke draak zagen komen aanrijden. Neel zwenkte naar den troep, nam zijnen draai te groot, reed den kant op, en nam de regenwaterbuis van een gevel mee, hij was hierdoor zo wat van zijn melk, nam daarom zijnen draai wat scherper, en reed over de klonen van Gust Sas, die er nog juist bijtijds zijn voeten kon uit trekken.

Ge kunt nu wel denken hoe dat dien aankoop beklapt bekeurd en besproken werd.

De Zondag daarop reed Neel met zijn maten heel de voormiddag rond het kerkplein om fatsoenlijk te leren sturen. Als het zover was, dat hij het verschil van de rem en het gaspedaal kende, wierd er een reis besproken. Ze zouden met gezessen vertrekken. Ze wisten alles, behalve naar waar te rijden. Dan zouden ze zo maar op den wilden bof vertrekken. Als het nu zover was dat ze gingen starten, hadden ze onder hun gezessen genoeg reisgoed om nen wagon van den ijzerenweg mee te vullen.

Van vijf uren 's morgens waren ze al in de weer om klaar te geraken. Om zes uur waren ze den contactsleutel kwijt.

Om zeven liep de voorband af.

Om acht uur begon de waterkoeling te lekken.

In alle geval, tegen den noen aan waren ze op weg. Eerst deden ze 'n ereronde op de markt. Die viel zo wat te wild uit, wat ze gaven Tinus Lek zijn patatfritkar nen deuk, dat zijne frutpot in het café daarover binnenrolde. Dan tuften ze den bareel over en op nen ommezien waren ze achter den draai van de grote baan verdwenen. De veldwachter liet ne zucht van verlichting, want van de veertig jaar dat hij in dienst was, had hij het nog nooit zo druk gehad als met Neel en zijn kalanten.

Na drie weken kreeg de veldwachter bericht dat hij den auto op het autokerkhof van Charleroi mocht komen halen. Als hij er mee terug kwam, had hij heel den uitleg bij hoe het met de reis verlopen was.

Eerst was de expeditie naar de zee gereden; maar terwijl ze aan 't pootje baden waren, was Jan Crol in een put geschoten en had zo lang onder water gezeten, dat hij na een half uur kunstmatige ademhaling, dagen lang in een pensioen moest blijven zitten bekomen.

Met gevijven gingen ze verder naar de Grot van Han. Ze waren er nog geen dik kwartier binnen, of Janneken Tissu was al zo verloren gelopen als het maar zijn kon. Als de gardiens hem na drie dagen terugvonden, was hij er zo van onder de voeten, dat hij in een hotel nevens de grot aan de zorgen van een dorpsverpleegster werd overgelaten.

De kar en de vier man bolden voort naar Spa. Maar het ongeluk was nog niet van den kant, want als ze de gezondheidsbron bezochten, dronk Jan De Bie zoveel van het heilbrengend water om de zeneweeen aan zijn maag te genezen, dat ze hem met tien man naar de infirmerie hebben moeten dragen. Als hij zo wat bekomen was, had zijn vertrouwen in dat water zo ne lelijke bots gekregen, dat hij persé daar wilde blijven om het aan de mensen af te raden!

Met drieen kwamen ze zonder ongelukken in Dinant aan. En als Rik Mans niet op een rots gekropen was, waar hij om gene waarom nog af kon, totdat ze er hem met nen schrikaanval en een brandladder afhaalden, dan zouden ze met gedrieen in plaats van getween te St. Hubert zijn aangekomen.

Op een van de wandelingen in het bos pakte Lewie Laenen zo ne geweldigen schrik van een everzwijn, alsdat hij direkt naar een ligstoel in een tehuis voor geschokte zenuwen verhuisde.

Neel trok op zijnen alleen dan maar verder en als er onderwegen St. Hubert en Charleroi genen telefoonpaal had gestaan, dan had hij er zeker en vast niet tegen gereden, iets dat hij nu wel gedaan heeft. Daar had de reis dan een geforceerd einde genomen.

Eén voor één kwamen de vrienden naar het dorp afgezakt, met ieder een verhaal om van omver te vallen. Maar ze waren allemaal zo content over hun wedervaren, dat ze den kapotten auto gelijk naar een garage hebben gedaan om hem terug te laten oplappen om klaar te zijn voor den volgenden congé.

DE TARTAARSE HELM

Lambik, Suske en Wiske wandelen naar het huis van Rabakol waar Lambik zo graag zou schermen met de kapitein...

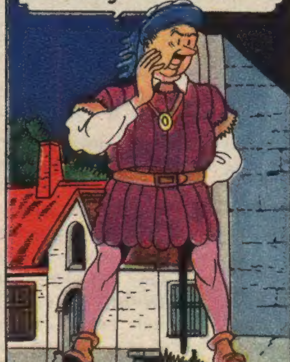

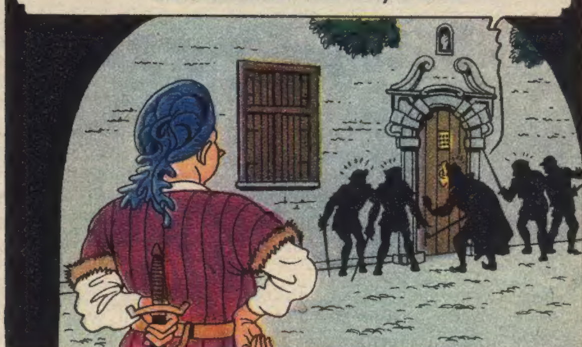

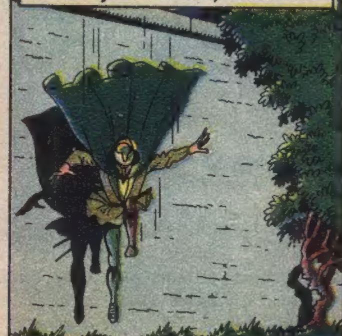

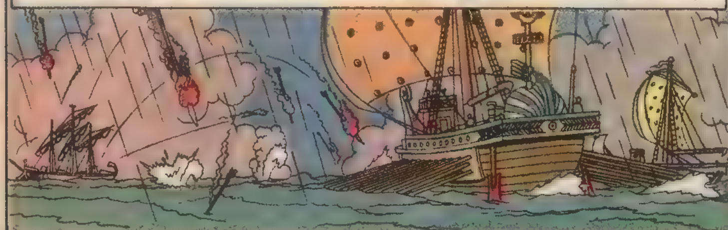

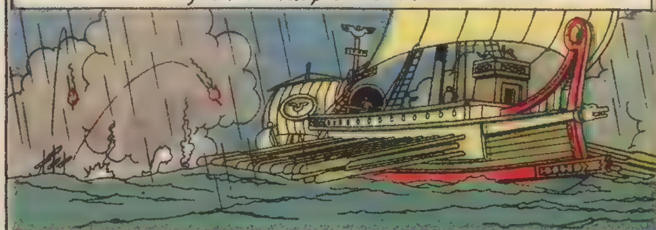

(Wordt voortgezet.)

Teksten en tekeningen van J. Martin.

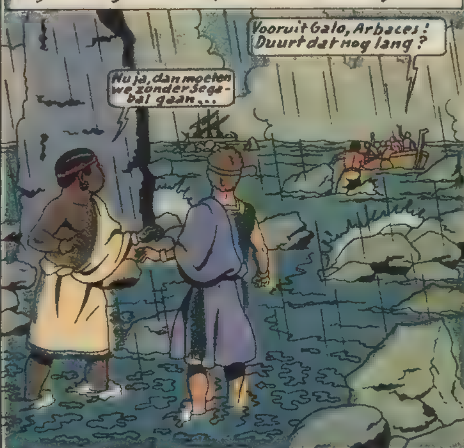

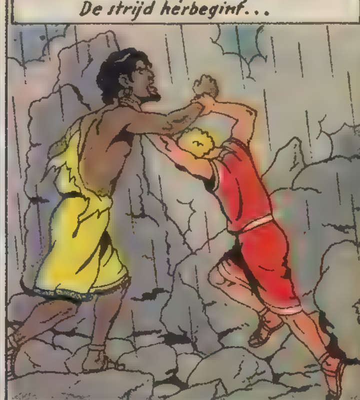

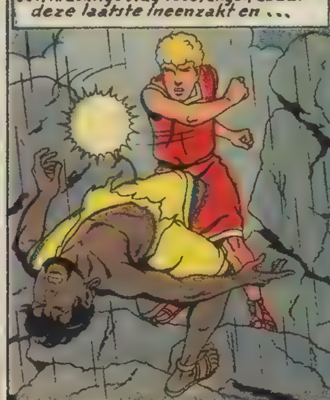

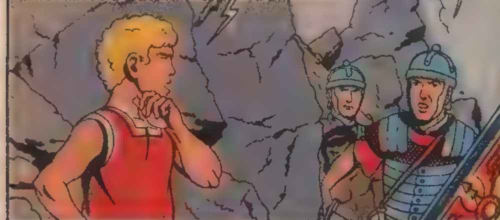

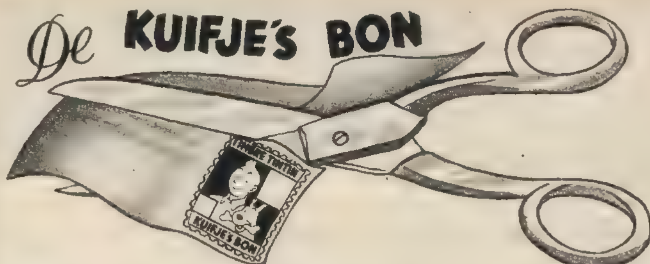

(Wordt voortgezet.)

TOEN ik nog een kleine jongen was, vertelde een vriend me dat men in Italië macaronivelden bebouwde. Ik geloofde het, en waarschijnlijk heeft mijn vriend toen in zijn vuist gelachen om m'n goedgelovigheid. Sedertdien heb ik geleerd dat de macaroni van tarwe gemaakt wordt.

Om er het fijne van te weten ben ik naar Toselli gegaan. Ik vroeg m'n gids :

— Wat doet men om bloem te veranderen in macaroni ?

— Niet zo vlug, beste vriend ! Je vergeet bovendien het voornaamste. Je zou beter vragen : Hoe maakt men bloem van het graan ?

— Net zoals voor het brood, denk ik...

— Neen ! Het maken van de bloem bestemd voor macaronideeg is heel wat delicater. Het graan wordt op de zolder van de fabriek uitgeschud en daalt nu trapsgewijs naar beneden. Intussen wordt het vijfmaal gezuiverd en gereinigd van alle vreemde elementen die in het graan zitten. Eindelijk wordt het tweemaal gewassen en gespoeld en met hete lucht gedroogd.

— Dan wordt het graan gemalen ?

— Neen, nog niet ! Ieder graantje zit in een vliesje en dat wordt nu door wrijving en borsteling verwijdert. Nu hebben we pas het zuivere graan.

— En dan ?

— Om het graan te malen, wordt het weer naar boven gebracht en nu loopt het van boven naar beneden in hermetisch gesloten apparaten die gecontroleerd kunnen worden door glasramen. In deze machines geschiedt het fijnstampen, het mangelen, het builen, het zeven. Dit griesmeel wordt nu met water gemengd en automatisch gekneed door twee stalen wielen.

— Dat is niet zo moeilijk !

— Het principe is inderdaad eenvoudig ! De nodige aandacht en de grootste zorg besteden aan iedere operatie, dat is moeilijker en het is precies dat wat Toselli doet !

Hydraulische persen duwen de deeg dan in bronzen vormen om macaroni, spaghetti, engelenhaar, enz. te bekomen.

Er is ook een deeg die door twee reeksen cylinders, die dichter en dichter bij mekaar komen, gestuwd wordt. De deegbladeren worden dan gesneden en men heeft noedels.

Dan worden al de deegwaren gedroogd en dat is een kunststuk. Indien men de deegwaren wil drogen, zonder dat ze uitdrogen en brokkelig worden, moeten lucht en warmte in juiste mate aangevoerd worden.

— Dan volgt de automatische verpakking...

— Oef ! Wat heb ik veel geleerd bij Toselli. Hartelijk dank, mijnheer, en tot weerziens, want ik zal nog wel eens langs komen bij gelegenheid !

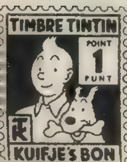
★

GESCHENKENLIJST

1. Vijf reeksen van 40 vignetten « Reinaert de Vos », per reeks : 50 punten. — 2. Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje « A », 15 figuren : 50 punten. — 3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje « B », 22 figuren : 60 punten. — 4. Twee reeksen van vijf kleurprentkaarten, getekend door Hergé, per reeks : 70 punten. — 5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE : 80 punten. — 6. Mooie KUIFJE's wimpels voor fiets, autoped of auto : 100 punten. — 7. Portefeuille KUIFJE : 200 punten. — 8. KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé : 350 punten. — 9. KUIFJE's puzzle (groot model), in hout, getekend door Hergé : 500 punten. — 10. Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé : 500 punten.

NAMEN DIE JE MOET ONTHOUDEN !

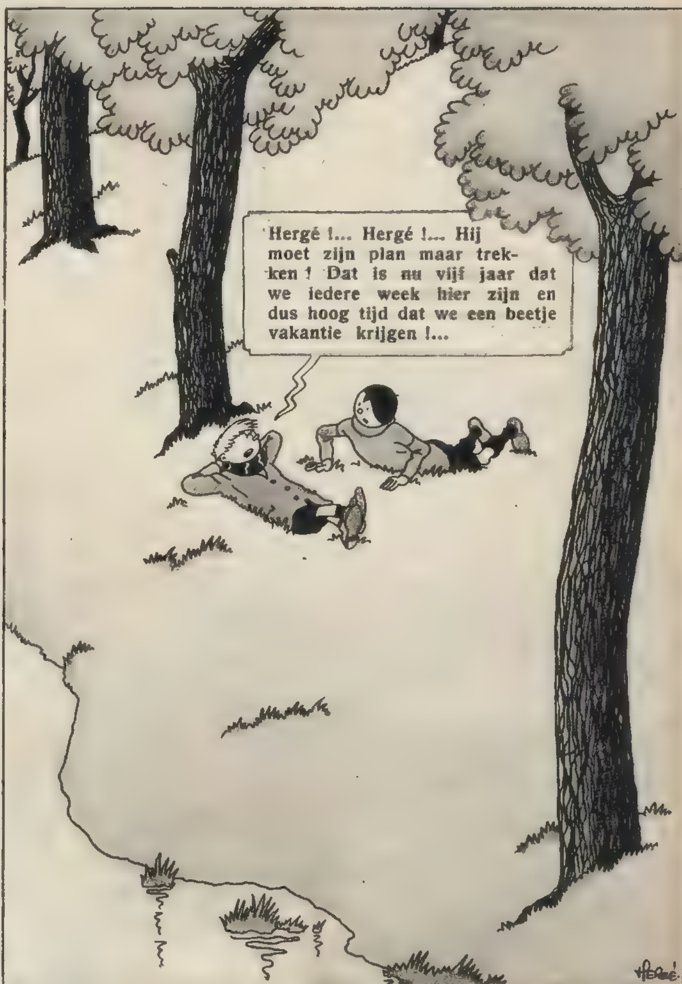
VICTORIA — MATERNE — PALMAFINA
TOSELLI — HEUDEBERT

De avonturen van Kwik en Flupke

VAKANTIE

KRIJGSLISTEN

WIE het leven van de dieren bestudeert, zal vlug merken dat het een voortdurende strijd is. De vogels, de vissen, de zoogdieren en de insecten kampen zonder verpozen voor hun bestaan. De zwakke wordt steeds door de sterke opgegeten en deze op zijn beurt door een nog sterkere. De strijd die de insecten onderling voeren is wreed en meedogenloos en de middelen en de listen die ze aanwenden ter verdediging of aanval, slaan ons dikwijls met verstomming.

ZE HOUDEN ZICH DOOD

De Spaanse vlieg bv., met een glanzend groen lijf, weet dat haar vijanden alleen levende prooien verorberen en dode laten liggen. Komt de vijand dus te dicht, dan houdt ze zich dood. Ze laat zich op de rug vallen en blijft onbeweeglijk tot het gevaar voorbij is. Nu is deze vlieg ook weer geen katje om zonder handschoenen aan te pakken, want zij bevat het zeer giftige kantharidine. Op een hagedis werkt het als vitriool en hij laat zijn vlieg gauw los. Maar egels, kippen en padden bv. storen er zich niet aan. De lieveheerbeestjes, soms zo mooi van kleur, spuiten een kwalijk riekend vocht naar hun vijanden en blijven hierdoor dikwijls gespaard.

DE BOMBARDEERKEVERS (Brachinus

Zij leven in groepjes onder stenen en tussen boomwortels en om zich te verdedigen maken ze een geruis met hun spits achterlijf, waarbij een kwalijke reuk wordt verspreid. Wanneer men een dergelijke kever in een flesje wijngeest gooit, hoort men duidelijk het sissend geluid. Heeft de bombardeerkever al zijn kruit verschoten, dan legt hij zich afgemat neer. De Carabus-soorten (zandloopkevers, goudgroene-loopkever en nog andere), hebben soms wel zin in een bombardeerkever, maar wanneer deze laatste zijn geschut in werking brengt, kiest de andere het hazenpad.

EEN BEEN AFZETTEN IS NIET ZO ERG...

Sommige dieren zijn zo gebouwd dat ze, wanneer de nood dringt, een ledemaat kunnen afzetten. Pak een hagedis bij de staart en je houdt hem in de hand, terwijl de rest van de hagedis vlucht. Die staart komt er wel opnieuw bij. Een kreeft gooit een schaar overboord als 't niet anders kan. De sprinkhaan zet zich een been af en is de gaten uit.

Hoe dit mogelijk is? Wel, de spieren trekken zich samen en breken het been op de zwakste plaats. Het afzetten van ledematen is dus een verdedigingsmiddel.

OM NIET GEZIEN TE WORDEN...

Er zijn insecten die er een zeer geraffineerd verdedigingssysteem op nahouden; ze nemen de vorm en de kleur aan van hun omgeving en zelfs het uitzicht van een ander dier. De mantis bv., een soort sprinkhaan, strekt de kop en heft de voorpoten omhoog, deze houding wordt met een biddende gestalte vergeleken, en heeft aanleiding gegeven tot talrijke legenden. In werkelijkheid is het een aanvalshouding en kan ze zo urenlang haar prooi beloeren. Haar groene kleur en onbeweeglijkheid verschalkt echter ook haar vijanden. Ze gaan naast haar voorbij zonder de biddende mantis op te merken. De rups, urapteryx geheten, die in de vlierbomen leeft, hangt zich met de kop aan een tak, zodat ze gelijkt op een stukje droog hout. Een Amerikaanse vlinder, de leptalide, bootst haar soortgenoot, de heliconie, die giftig is en daardoor met rust gelaten wordt, zo goed na, dat de vogels haar angstvallig uit de weg gaan in de waan dat zij de giftige heliconie is.

DE ICHNEUMON EN DE EGYPTISCHE FABEL

De ichneumon is een insect dat zijn naam dankt aan de Egyptische fabel volgens de welke de ichneumon, een soort marter, krokodilleneieren zou eten en in het lijf van de krokodil zou kruipen om zijn ingewanden uit te eten. De insecten werden pas in 1914 door een Duits natuurkundige ontdekt en hij gaf ze deze naam, omdat ze hun eieren, met behulp van hun legboor, onder de huid van de rupsen leggen. De hele operatie duurt slechts een ogenblik. De larven eten de levende prooi tot ze volwassen zijn.

De bijenstaat, waarvan het hoofd een koningin is, heeft ook zijn soldaten en deze gaan op strooptocht. Ze steken de rupsen vlak in de hersenen, zodat ze verlamd zijn en slepen dan de levende prooi mee naar huis. De bij is vooruitziend, ze weet dat de rups na een tijd uit haar verdoving zal ontwaken en dan alle pogingen zal aanwenden om te ontsnappen. Tijdens deze pogingen zou ze de eieren kunnen breken en dat wil de bij nu niet hebben. Daarom hecht ze haar slachtoffer met een draad aan de zoldering van haar nest. Indien de rups zou schommelen en rukken om weg te geraken, schommelen de eieren wel, maar breken niet. Wanneer nu de larve uit het ei kruipt, heeft de bij deze alleen nog maar op te peuzelen.

En zo zouden we nog vele voorbeelden van het geraffineerde krijgslisten van de insecten kunnen opsommen, maar dat is misschien voor een volgende maal.

Victoria presenteert CHOKO Het Nikkertje

Enkele ogenblikken later...

Onze vrienden zijn nauwelijks op de ladder, als de kannibalen reeds daar zijn

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli zijn op weg naar Nusa Penida en worden tijdens een storm door de kapitein en de bandieten overboord gegooid. Gelukkig komen ze terecht op een wrak...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

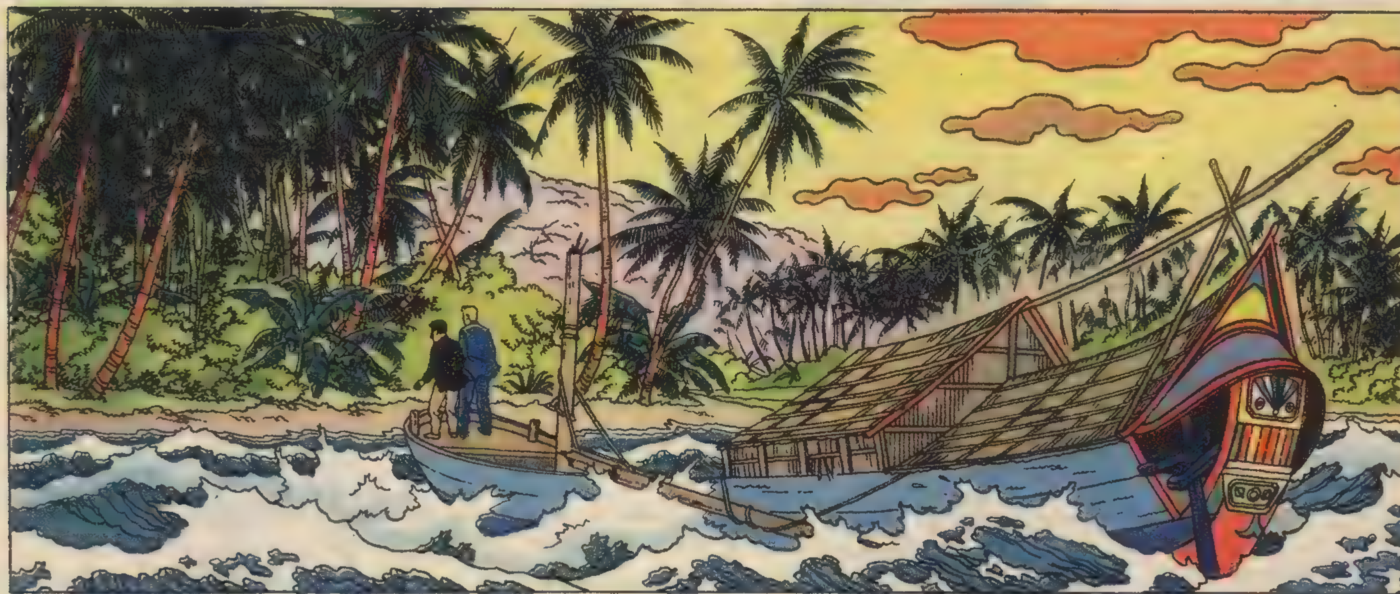

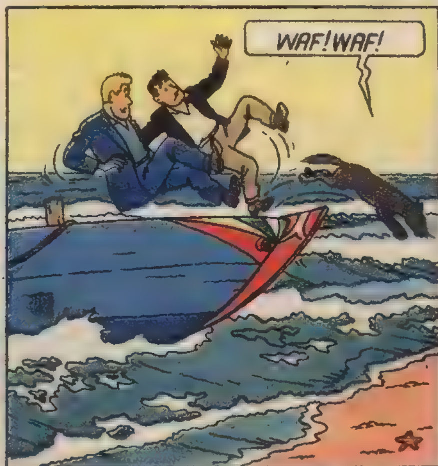

(Wordt voortgezet.)

SPOORWEG--PIRATEN

De speciale trein, die de kroonjuwelen van Ravonië van Londen naar Liverpool zou brengen, verdween op geheimzinnige wijze. Sexton Blake krijgt opdracht de zaak op te helderen...

Ja, mijnheer, het is onbegrijpelijk maar het is zo. De trein verliet het station van Londen om 1 u. 35 en heeft het seinhuisje op vijf mijl van de stad gelegen, niet bereikt !

Wel, Tinker, we zullen de spoorlijn te voet volgen en kijken of we geen enkele aanduiding vinden...

TERWIJL SEXTON EN TINKER MET HET ONDERZOEK BEGINNEN, ZIJN DE BANDIETEN AAN DE VERLATEN STEENGROEVE GEKOMEN...

Met de hulp van zuurstof-acetyleen maken de bandieten een opening in de gepantserde wagon...

En enkele minuten later hebben ze de fabelachtige schat !

Blackie, die kistjes hadden we zelf moeten in handen krijgen !

Dat behoort niet meer tot onze bezigheden, Doyle, wij zijn spoorwegpiraten, maar geen juwelendieven !

Een ogenblik later storten locomotief en tender in de diepte. Het zwarte water kookt er van...

Niet lang nadien volgt de grote, gepantserde wagen, die de kroonjuwelen naar Liverpool zou brengen, dezelfde weg...

(Wordt voortgezet.)

De GIEREN der ZEE

Michael Balestra, de oom van Mark, werd ontvoerd door de « Zwarte Gieren ». Mark, Denis en Jan, een « Ridder van het Geluk », vertrekken om hem in de woestijn te zoeken. Op zeker ogenblik worden ze door Arabieren omsingeld...

De Arabieren, die onze vrienden omsingeld hebben, zijn echter geen « Zwarte Gieren », doch eenvoudig Bedoeienen van de Affitstam, in oorlog met de stam van Nasiah. Ze hebben het dorp van hun vijanden in brand gestoken...

Een ruiter komt in volle galop naar de Bedoeienen en roept luidkeels...

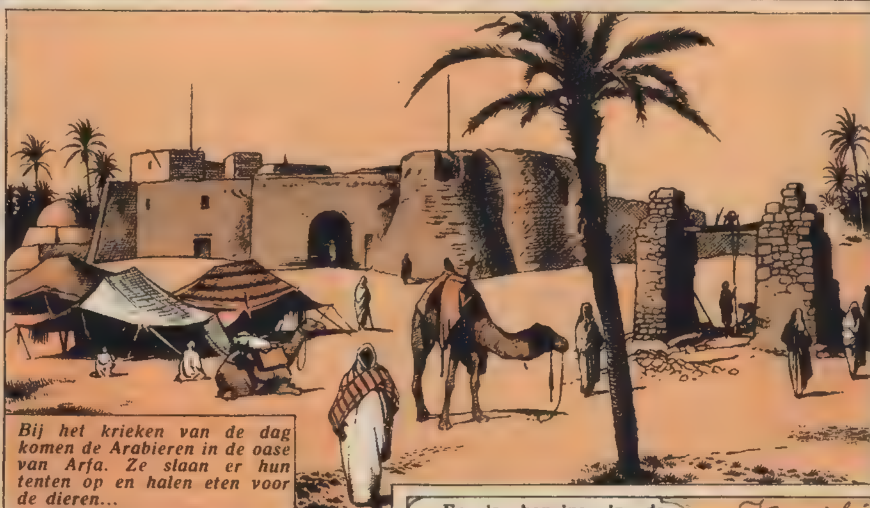

In een oogwenk hebben de Arabieren onze vrienden op hun rijdieren gebonden en stuiven hals over kop de woestijn in...

Mark en Jan zijn vastgebonden op de rug van een kameel. Op het gepaste ogenblik kan Mark zijn vriend losmaken. Jan laat zich onder het dier glijden...

Bij het krieken van de dag komen de Arabieren in de oase van Arfa. Ze slaan er hun tenten op en halen eten voor de dieren...

Mark en Denis worden vrijgelaten !

De twee jongens bekijken de ouwe kar, die daar op geheimzinnige wijze terecht gekomen is, oplettend...

Wordt voortgezet.

MONSIEUR VINCENT

Vincent verneemt dat het dorp Châtillon geen pastoor heeft en hij gaat er naar toe zonder zijn meester, Mr. de Gondi, hiervan op de hoogte te brengen. Hij wordt in het dorp zeer slecht ontvangen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

Zijn LAATSTE BUFFEL-JACHT

Door E.P. A. TAVERNIER

We waren nog ver van de plaats waar, volgens de zwarten, veel buffels te vinden waren, toen we plots opgeschrikt werden door een hevig gestamp en gekraak in de baka naast ons. Het was als een orkaan die losbrak. We hoorden een kudde wegvluchten. Een neger klom vlug in een boom en zei dat het opgeschrikte paardsantilopen waren. Karel gromde tussen zijn tanden :

— Wat voor jagers zijn jullie wel ? Dat had je ons wel wat vroeger kunnen zeggen.

Dat ware inderdaad een mooie jachtpartij geweest, want die antilopen kunnen zo groot worden als een muilezel, en het vlees is ook veel fijner dan dat van de buffel. Ik vroeg of we niet liever de antilopen zouden volgen, doch Karel wou eerst zijn honderdste buffel hebben.

Het duurde nog een heel tijdje voor we aan de volgende grasvlakte kwamen, en wat ik toen te zien kreeg is me altijd bijgebleven.

Zo ver we zien konden, stonden overal buffels en paardsantilopen. Het was als vee in een weide bij ons. Hier een groepje van vier; daar een kudde van wel vijftig stuks. Wat verder, een troep statige antilopen. Karel was niet meer te houden :

— En zeggen dat ik soms honderd kilometer ver gereden ben om buffels te vinden, terwijl er hier zoveel zijn, fluisterde hij.

Op vijftig meter van ons af stond een grote kudde buffels. De dieren schenen ons nog niet eens opgemerkt te hebben. We trokken ons voorzichtig in de hoge baka terug om te beraadslagen.

— We nemen die kudde, zei Karel, want er zijn kalfjes bij.

Ik begreep hem eerst niet goed, doch hij legde me uit, dat een kudde met kalfjes de schoonste en gemakkelijkste jacht biedt :

— De kalfjes lopen hier en daar rond, en verwijderen zich van de kudde. Doch de kudde zal nooit op de vlucht slaan vooraleer alle kalfjes terug tussen de grote dieren gekomen zijn. We hebben dus al de tijd om de grootste dieren uit te zoeken, zelfs nadat we reeds eenmaal geschoten hebben. Zie, ze staan allen met de koppen naar hiertoe gekeerd. Dus mogen we van hieruit niet schieten, want eens dat ze aan de haal gaan, lopen ze in de richting waarin ze gekeerd staan, en dan krijg je de hele rommel op het lijf.

We besloten dus samen te blijven om niet op elkaar te schieten, en zo bekropen we de kudde, die nog rustig te grazen stond. Toen we ze in de flank hadden, fluisterde Karel :

— Ik neem de kolos daar voor mijn rekening. Neem jij die van links.

We legden aan en vuurden samen. De buffel van Karel viel als een blok neer. Die van mij had juist de kop gedraaid toen ik schoot, zodat de kogel enkel de linkerhoorn afrukte. Hij sprong omhoog lijk een paard dat steigert wipte dan drie- viermaal heen en weer, en bleef grommend staan, zodat ik de gelegenheid had opnieuw te vuren. Ditmaal sloeg de kogel in op de goede plaats, en het dier plofte neer. Intussen waren alle buffelkoeien onrustig aan het rondlopen om naar hun kalfjes te zoeken. Die kwamen van alle kanten aangesprongen, en werden door de buffels midden in de kudde genomen, en dan ging het in stormloop vooruit. Karel schoot nog in de kudde, en een grote stier viel neer.

Ook mijn derde schot legde een buffelkoe neer, doch toen was 't uit, want de dieren waren reeds te ver. Toen we opstonden was heel de vlakte als leeggevaagd. Geen enkel dier meer te bespeuren.

— Nu kan ik met verlof gaan, juichte Karel. Ik heb mijn woord gehouden.

Doch nauwelijks had hij dat gezegd, toen zijn laatste buffel omhoogrees en naar hem toeliep. Vlugger dan ik het had kunnen denken, had ik aangelegd en schoot. De buffel maakte een zwenking op enkele passen van Karel, die aan de grond genageld bleef staan, en vluchtte dan naar de baka toe. Ik schoot nog eens, doch miste, en het dier verdween.

Opgelucht riep ik :

— Het vel van de beer niet verkopen vooraleer je hem geschoten hebt, Karel.

Hij had echter geen lust tot schertsen en antwoordde :

— Dank je, Bert, want zonder jou was mijn eigen vel verkocht...

De andere dieren waren gelukkig onschadelijk gemaakt. Weer stuurden we om dragers naar het dorp. Ik wou hiermee de jacht besluiten, doch Karel wilde er niet van horen :

— Ik wil dat beest zijn grap betaald zetten, zei hij, en begon in de richting te gaan waarin de buffel verdwenen was.

Mijn boy smeekte :

— Blanke, niet doen, de buffel zal je doden.

Hij had gelijk, want een gekwetste buffel is het verraderlijkste dier dat bestaat. Doch Karel was koppig :

— Ik moet hem hebben, anders keer ik niet naar huis terug, riep hij.

Dus ging ik ook mee, want opgehitst als hij nu was, zou hij dwaasheden uithalen. We drongen in de baka door, het geweer in de aanslag. Overal zagen we bloedsporen, tot op een zeker ogenblik een ander buffelspoor het eerste kruiste. Hier was plots geen bloed meer te zien. Karel zei dat hij het ene en ik het andere spoor zou volgen. Ik was echter nog geen twintig stappen ver, toen ik een gekraak van bakastengels hoorde, daarop een schot en... een schreeuw om hulp.

Ik dacht aan geen gevaar meer, doch liep zo rap als ik kon terug naar de plaats, waar Karel moest zijn. Ik zag hem op de buik liggen, terwijl een grote buffel hem probeerde om te gooien en hem op de horens te nemen. Karel hield zich aan de bakastengels zo dicht mogelijk bij de grond, want hij wist dat het met hem gedaan was, zo hij losliet. Het woedende dier begon hem nu met zijn hoeven te bewerken. Ik legde aan en schoot het dier langs de wervelkolon, om zeker Karel niet te treffen. De buffel week achteruit, en Karel sprong recht. Dat was zijn ongeluk want het volgende ogenblik zag ik hem in de lucht zwieren. Ik wist niet meer wat gebeurde. Ik zag nog vaag iets voorbijschieten, en dan Karel vol bloed, en naast hem de buffel met een lans dwars door de hals en een in het hart. Het was mijn goeie boy die zijn leven gewaagd had om dat van mijn vriend te redden. Karel was buiten kennis. Heel zijn dij was opengescheurd. De hoorn van het dier was echter op het heupbeen blijven steken. Ik dacht aan geen buffels meer. We maakten draagbaar met wat takken en een regenmantel, en droegen Karel naar het dorp, na zijn wonden zo goed mogelijk verbonden te hebben.

Toen we bij de wagen kwamen, lag Karel te kreunen. Op de terugreis begon hij te ijlen en riep aldoor :

— Ik moet hem hebben, 't is mijn honderdste... mijn laatste.

Twee dagen daarna werd hij met het vliegtuig naar België overgebracht, waar hij, na acht maanden, dank zij zijn sterk gestel en zijn goed geneesvlees, weer herstelde. Ik kreeg een brief van hem waarin hij me meldde dat alles goed ging, doch dat hij zou hinken, en, besloot hij : « Het zal wel mijn laatste buffel zijn ».

Wat doe je met een bal?

ALLE jongens antwoorden in koor op deze vraag : voetbal *spelen! En ja, dat spreekt vanzelf. Voetbal is een zeer populaire sport en iedere jongen gaat er prat op een goed voetballer te zijn. Er zijn dan ook nog* tennis *en* korfbal, *waarvan vooral het laatste bij de jongeren veel sukses heeft.*

Hier is nu nog een balspel handbal *genaamd, dat jullie overal kunnen spelen met een onbeperkt aantal spelers. De spelers worden in twee groepen verdeeld en aan beide uiteinden van het veld wordt een cirkel getrokken met één meter diameter. In het midden van die cirkel wordt een wandelstok of een doodgewone stok geplaatst. Dat is de gaol en geen enkel speler mag binnen deze cirkel komen. Voor het overige is het spel eigenlijk voetbal met de hand en het is verboden de bal anders dan met de handen aan te raken. De ploeg, die er in gelukt de stok met de bal om te werpen, in het kamp van de tegenstrever natuurlijk, mag een doelpunt aantekenen (tek. I).*

Is het te heet om zoveel te lopen? Het volgende spel is veel kalmer : vorm een kring, een speler gaat in het midden staan. Hij kaatst de bal nu met de platte hand naar een der spelers uit de kring en deze kaatst op dezelfde manier terug. Zo gaat het de hele kring rond, zonder dat de bal op de grond mag komen (tek. II).

Of nog anders. De speler die in het midden staat, tracht de bal te gappen die van de ene speler uit de kring naar de andere gegooid wordt. Heeft hij de bal, mag hij in de kring komen. De speler die de bal miste, gaat in de kring staan.

Nog steeds in een kring, maar ditmaal wat levendiger. Verdeel het aantal spelers in drie groepen, bv. drie groepen van vier. De eerste groep gaat in het midden staan, de overigen in een kring er omheen. Weten jullie hoe men een cirkel maakt? Geef mekaar eerst de hand en dans eens rond, laat dan los en doe een stap achterwaarts. Nu hebben jullie een behoorlijke kring en het spel kan beginnen. De bal wordt naar de jongens die in het midden staan gegooid om hen te raken en zij mogen springen, bukken, op zij wippen of lopen om te ontkomen, maar in geen geval aan de bal raken. De jongen die geraakt is, gaat in de kring staan en helpt mee zijn ploeg bekampen. Wanneer iedereen geraakt is, komt groep 2 aan de beurt en zo verder. Prettig is nu te zien op hoeveel tijd de ploegen werden uitgeschakeld (tek. III).

Men hoeft zich voor dit spel echter niet noodzakelijk in kring op te stellen, doch b.v. op een rechthoekig veld. Groep A en groep B staan opgesteld aan weerszijden van de middellijn en de bal wordt uitsluitend met de handen aangeraakt. Groep A tracht nu de spelers van B met de bal te raken aan armen, schouders, been of voet en diegene die het balletje krijgt, moet zich opstellen achter de vijandelijke linies. Is er dus iemand van groep B geraakt, gaat hij achter groep A staan en mag van hieruit ook zijn ploeg helpen, d. w. z. indien hij de bal in handen krijgt, tracht hij een speler uit groep A te raken. Wanneer al de spelers van een groep achter de vijandelijke linies verzeild zijn, is het spel gedaan en hebben deze laatste natuurlijk verloren (tek. IV).

Hebben jullie twee ballen of twee voetballen is het volgende spel heel prettig. De spelers worden in twee groepen verdeeld en de jongens of meisjes van iedere groep stellen zich in spreidstand achter elkaar op. De leider fluit en de eerste spelers van de twee groepen bukken zich en rollen de bal naar achter. De laatste speler pakt hem, loopt naar voor, zet zich een meter vóór de eerste, rolt de bal naar achter, enz. De ploeg die in de snelste tijd kan uitspelen (op dit ogenblik staat de speler die begon, weer vooraan) heeft gewonnen (tek. V).

Je kunt dit spel ook zittend spelen. De eerste speler gooit de bal achter het hoofd naar de laatste, deze springt recht, loopt naar voor, zet zich neer, gooit de bal naar achter, enz. Dit is een beetje moeilijker daar het er om gaat de bal vooral goed te mikken en snel overeind te springen.

Allemaal gehurkt in een kring. Gooi de bal met kracht naar elkaar. De speler die omvalt of, bij het opvangen van de bal, een voet verzet verliest een punt.

André CITROEN

de stichter van de beroemde autofabrieken was van Nederlandse afkomst !

DE Citroënwagens genieten in de Beneluxlanden de uitgesproken voorkeur van de automobilisten. Hun voorwielaandrijving (traction-avant) en de buitengewone baanvastheid zijn daar niet vreemd aan. Dat is ook de reden waarom Lambik en Barelli met geen andere wagen zouden willen rijden. Sommige lezers weten misschien reeds, dat de constructeur van de éérste Buick-auto een Nederlander was, maar weten ze dat André Citroën uit een uitgeweken Rotterdamse diamantslijpersfamilie gesproten is ? Zijn naam werd vroeger niet op z'n Frans uitgesproken, maar wel zoals de gele, sappige vrucht uit het Zuiden.

André Citroën richtte in 1901 in St. Denis een fabriekje van bankschroeven en draaibanken op. Hij werkte toen met een tiental arbeiders, maar zijn zaak nam uitbreiding. Tien jaar lang produceerde hij dezelfde voorwerpen, maar daarna begon hij aan de fabrikatie van naaimachines of auto's te denken. Het voorbeeld van Louis Renault, die rond 1900 te Billancourt met sukses een autofabriek had opgericht, deed André Citroën ook zo'n autofabriek oprichten. Na drie jaar voorbereidend werk, produceerde hij drie auto's per dag, tegen negen Renault's. Maar toen brak de eerste wereldoorlog uit.

ANDRE CITROEN WORDT WAPENFABRIKANT

In de eerste weken van de oorlog 1914-1918 bevond André Citroën zich als luitenant in de vuurlijn. Tijdens zijn verlof wist hij van het ministerie een bestelling van een millioen granaten en een voorschot van 12 millioen frs. los te krijgen, alhoewel hij op dat ogenblik noch de machines, noch de grondstoffen, noch het personeel bezat voor de fabrikatie van granaten.

Hij had echter een jaar tijd gekregen. In zeven weken bouwde hij de fabriek en na negen maanden was de bestelling uitgevoerd ! Korte tijd daarop werkte André Citroën met 13.000 werklieden en werd bovendien directeur van het Franse levensmiddelenverdeling en de kanonnen- en geweerfabrieken.

CONCURRENTIE MET RENAULT

Na de oorlog moest Citroën zijn concurrentie met Louis Renault terug opnemen met vier jaar achterstand. Want terwijl Citroën granaten, geweren en kanonnen maakte, bouwde Renault vrachtwagens, pantsers, enz. In enkele maanden tijds stond Citroën er weer goed voor. Hij lanceerde een nieuw model : de 10 PK. Klaverblad en boekte daarmee twintig duizend bestellingen in acht weken !

Hij moest met allerhande moeilijkheden afrekenen : stakingen, grote prijsstijgingen, geweldige belastingen, enz., maar hij spartelde er door en bracht een nieuw sensationeel model, de B.4, op de markt, dat een reuze-sukses werd. Hij pakte allerlei zaken tezelfdertijd aan : persbedrijven, hotels, bioscopen, modehuizen, tentoonstellingen en organiseerde een reuzepubliciteit voor zijn auto's. Hij richtte 3.500 Citroën-Agentschappen op, dreef een taxibedrijf met 1.500 auto's, stuurde Citroën-expedities door de Sahara en naar Azië...

GROOTHEID EN VERVAL VAN DE INDUSTRIEKONING

De ongehoorde bijval steeg de machtige industrieel naar het hoofd en de spelduivel bracht hem aan de rand van het bankroet. Men wilde hem helpen, maar hij weigerde hooghartig alle hulp, en ging begin 1935 ten onder in zijn schulden. De Michelin-Fabrieken aan wie hij zestig millioen verschuldigd was, kochten zijn zaak op. Zelfs Citroën's meubelen werden in publieke veiling verkocht. Op 3 Juli 1935, bestierf de groot-industrieel zijn failliet.

Enkele maanden later rees zijn ster weer hoog aan het automobiel-firmament. Op de Parijse Foire de l'Auto bracht zijn « traction-avant », die hij kort vóór zijn dood ontworpen had, een revolutie teweeg. Sinds zestien jaar bouwen de Citroën-Fabrieken dag en nacht traction-avant's, die men in alle werelddelen, in stegen en straten en op de autostrades ziet voorbij razen.

Is het niet echt jammer, dat zo'n geniale figuur als André Citroën, die een van de grootste en beste automobielfabrieken van de wereld uit de grond stampte, door de spelduivel de dood ingejaagd werd ?

JOHAN.

De Citroën C-6 1936.

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Mortimer zag twee schaduwen verdwijnen in de mastaba en volgde hen. Op een gegeven ogenblik geraakt hij het spoor bijster et besluit buiten op hen te wachten. Het duurt niet lang of Olrik en Sharkey komen te voorschijn. Mortimer zit hen achterna, doch struikelt over een man...

Terwijl professor Mortimer terug naar Mena House stapt, vliegt een zwarte Lincoln in razende vaart over de baan van Gizeh...

Mortimer denkt aan de gebeurtenissen van de laatste dagen

Abbas heeft me natuurlijk iets voorgelogen. Het zou waarlijk heel zonderling zijn, moest hij daar toevallig gelegen hebben om me de weg te versperren zodat ik die twee schurken niet kon volgen! Sharkey speelt dus onder een hoedje met Olrik. Dit laat veronderstellen dat ook Dr. Grossgrabenstein een lelijke rol zou spelen in deze zaak. Maar neen, dat is absurd!

Gisteravond wandelde ik door de tuin en hoorde plotseling twee stemmen vanuit het struikgewas komen. Ik herkende een stem en sloop omzichtig nader. Daar zag ik een boy van het hotel, wiens gezicht ik niet kon onderscheiden, in gesprek met Razul, de bezendjas!

De bezendjas sprak zo luid, dat ik duidelijk verstond: "Die ouwe met z'n baard loopt ons in de weg. Het is tijd dat"... Toen hoorden beiden een gerucht en liepen verschrikt uiteen...

Weet je nog waar precies?

Nasir, dat wordt ernstig! Olrik, Sharkey en de bezendjas zijn naar Dr. Grossgrabenstein gegaan. Ze beramen een aanslag... Begrijp je waarom "die ouwe met de baard" te lastig werd. Ik moet hem absoluut verwittigen. Het is nog vroeg, maar ik telefoneer!

(Wordt voortgezet.)